

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.213/2023/7.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szentkláray Ügyvédi Iroda (Cím15 ügyintéző: dr. Szentkláray Bence ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) **felperesnek**, a dr. Lezsán Dorottya egyéni ügyvéd (cím18) által képviselt **Alperes1** (Cím2) **alperessel** szemben munkáltató egészségsértése miatti kártérítés iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 25.M.70.061/2022/70. számú ítélete ellen, az alperes 72. sorszámú és a felperes 75. sorszámú fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

A felek a másodfokú eljárás során felmerült költségeket maguk viselik.

A felperes által meg nem fizetett 400.000 (négy százezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A peres felek 2020. április 27. napján határozatlan időre szóló munkaviszonyt létesítettek, a felperes – az alperes településli telephelyén lévő, pszichiátriai ellátásban részesülő ellátottakat gondozó ún. épület megnevezése épületében - szociális ápoló és gondozó munkakört látott el. Feladatát képezte – többek között – az ellátottak szükségleteiből kiinduló, személyre szóló ápolásról történő gondoskodás, az ápolási-gondozási folyamat precíz dokumentálása, az ellátottak különböző vizsgálatokra történő felkészítése, a

betegdokumentáció pontos vezetése, az ellátott személyi és környezeti higiéniájának biztosítása, az inkontinencia termékek előírás szerinti alkalmazásának biztosítása, az ellátott – szükség szerinti – mobilizációja, az ellátott ruházatának, ágyneműjének, egyéb textiliáinak szükség szerinti cserélése, a segédeszközök, kényelmi eszközök tisztántartása és fertőtlenítése valamint az ellátott szakvizsgálatokra és kezelésekre történő elkísérése. Amennyiben egy ellátott tekintetében inkontinencia termék viselésére vonatkozóan van szakorvosi javaslat – a szakorvosi javaslatot az ápoló-gondozók nem ismerik – úgy az érintett ellátottra vonatkozó gyógyszerelosztó lapon kell feltüntetni azt, hogy az ellátott részére inkontinencia terméket kell biztosítani. A gyógyszerelosztó lap vezetése a gyógyszerelosztó kollega feladata.

[2] Az alperesnél érvényben lévő takarítási rend szerint a takarítási, tisztántartási feladatok az ápolók és a takarítók között oszlanak meg. A takarítók minden helyiség padozatát és burkolatát, a takarítási rendben meghatározott rendszerességgel kötelesek takarítani. Az ápolók feladata a betegágyak, gondozotti éjjeliszekrények, ruhásszekrények, valamint lakói, illetve ápolói személyzet részére fenntartott hűtőszekrények, továbbá a tálaló konyha takarítása. A takarítási rend szerint sürgős jellegű esetek azonnali megoldása, takarító személyzet távolléte esetén (14 órától hajnali 6 óráig) az ápoló-gondozó személyzet feladata.

[3] Az alperes munkavédelmi szabályzata – többek között – rögzíti az egyéni védőfelszerelések juttatásának rendjét is. E szerint egyes munkakörökben kiegészítő védelemként egyéni védőeszközt kell biztosítani, az egyéni védőeszköz juttatásának rendjét a szabályzat 2. számú függeléke tartalmazza. A 2. számú függelék 6. számú melléklete szerint ápoló-gondozó munkakörben, lábvédő eszközként csúszásmentes fehér PU talpú, fehér bőr felsőrészű, antisztatikus, párnázott lábfejrészű, hasítékbőr talpbélésű MSZ EN 347 szabvány számú védőcipő szükséges. A 2. számú függelék a munkavégzés és a munkakörnyezet veszélyei között – az ápoló-gondozó munkakörben is – azonosítja a csúszós és egyenetlen felületek kockázatát és az ebből fakadó megbotlást, megcsúszást és elesést.

[4] Az alperes a szociális gondozó és ápoló munkakörű munkavállalók részére – így felperesnek is – a M. Cipőipari Szövetkezet „Megnevezés1” termékcsaládba tartozó, fehér színű, elől zárt, hátul nyitott, pánttal rendelkező bőrből készült védőcipőt biztosított. A felperes 1 pár cipőt 2020. szeptember 7. napján vett át.

[5] A felperest 2021. július 15. napján az éjszakai órákban munkavégzés közben baleset érte. A felperes és a vele egy műszakban dolgozó kolleganője (tanú2) a nővérszobában tartózkodtak, amikor a nővérszobával szemben elhelyezkedő 6-os számú szobából hangoskodást hallottak. A felperes és tanú2 elindultak a 6-os számú szobába, a szoba ajtaja nyitva volt, a szobában sötét volt, azonban a folyosón a világítás működött. A 6-os szobában a villanykapcsoló a szobán belül került elhelyezésre. A 6-os szoba padozata PVC padló (linóleum) volt, a szobában burkolat cserére pár évvel korábban – még a baleset előtt – került sor. A szobában jelzőfény használatára nem került sor. A 6-os számú szobába először a felperes lépett be, őt követte a kolleganője. A szobába belépve a felperes éppen fel akarta kapcsolni a világítást, amikor az ajtó előtt lévő vizeletten elcsúszott és elesett. A balesetét követően a felperes nem tudott lábra állni, őt – egy ellátott segítségével – a kolleganője állította fel. Az esetről tanú2 szólt az osztályvezetőnek és a főnővérnek, akik azt közölték, hogy a nappalos ápolókat korábbra be kell hívni. A nappalos ápolók beérkezését követően tanú2 szállította be a felperest a ceglédi Egészségügyi intézménybe.

[6] A balesetet az okozta, hogy a 6-os szobában lakó K.T. nevű gondozott – akinek inkontinencia termékkel történő ellátására vonatkozóan volt szakorvosi javaslat, azonban inkontinencia terméket nem viselt – a vizeletét a szoba ajtaja előtti területre ürítette, amit a felperes és a kolleganője nem észleltek. K.T.-ra vonatkozó gyógyszerelosztó lap – a perbeli baleset bekövetkeztéig – nem tartalmazta azt, hogy részére inkontinencia terméket kell biztosítani. Az alperes gyógyszerelosztó kollegája hiányosan vezette K.T. gyógyszerelosztó

lapját, ezért a felperes sem tudott arról, hogy K.T.-nak inkontinencia terméket kell biztosítani, ezért K.T. ilyen terméket nem viselt.

[7] A felperes – családjával - kertes házban lakik, a balesetét megelőzően a kerti munkákat (ásás, kapálás, gereblyezés, palántázás, virágültetés, gyomlálás, veteményezés, fűnyírás, esetenként fák metszése) a felperes végezte el. A háztartási munkákat (bevásárlás, főzés, mosogatás, takarítás, porszívózás) ugyancsak a felperes látta el a balesetét megelőzően. A baleset előtt a családi személygépkocsit a felperes vezette.

[8] A felperes 2021. július 15. napjától 2022. március 28. napjáig bezárólag volt keresőképtelen. A felperes (soron kívüli) foglalkozás egészségügyi vizsgálatára 2022. április 14. napján került sor, a foglalkozás egészségügyi orvos a felperest gondozó munkakörben korlátozás nélkül „Alkalmas”-nak találta.

[9] A felperes a baleset során jobb oldali orsócsont ún. típusos, elmozdulással járó törését szenvedte el. A baleset eredményeként a felperesnél a jobb oldali csukló mozgásának singcsonti és orsócsonti hajlítás, alkar forgómozgásai véghelyzeti beszűkülése, a szorítóerő csökkenése mint maradványtünetek alakultak ki, ami 4%-os mértékű baleseti eredetű egészségkárosodásnak feleltethető meg. A felperes állapota végleges, abban érdemi változás nem várható. A felperes baleseti eredetű sérülésének tényleges gyógytartama – figyelemmel arra is, hogy konzervatív kezelés történt, műtéti beavatkozás nem volt indokolt – maximálisan 3 hónapban állapítható meg. A felperes a baleseti eredetű sérüléssel összefüggésben közepesen nehéz és nehéz háztartási, valamint ház körüli munkák (bevásárlás, főzés, mosogatás, takarítás, porszívózás) vonatkozásában 3 hónap időtartamban szorult kisegítő igénybevételére. A felperest a baleseti eredetű egészségkárosodása, a balesetét megelőzően általa végzett háztartási és ház körüli munkákban sem jelenleg sem a jövőben nem akadályozza, nem korlátozza. A felperes a baleseti eredetű sérüléssel összefüggésben 3 hónap időtartamban volt részben akadályoztatva, részben korlátozva mindennapi tevékenységei (öltözködés, fogmosás, hajmosás, fésülködés kádból történő kilépés) elvégzésében, mely tevékenységei elvégzésében a felperest a baleseti eredetű egészségkárosodása sem jelenleg sem a jövőben nem akadályozza, nem korlátozza. A felperes a baleseti eredetű sérüléssel összefüggésben 3 hónap időtartamban a nehezebb dolgok megfogásában és megemelésében akadályoztatva volt, ezt követő időszakban ez az akadályozottság nem támasztható alá. A felperes járművezetői képességét a baleseti eredetű sérülése maximálisan 3 hónap időtartamban befolyásolta, az ezt követő időszakban a felperes alkalmas volt és jelenleg is, illetve a jövőben is alkalmas személygépkocsi vezetésére. A felperes által elszenvedett sérülés a felperes munkavégző képességét a gipszrögzítés ideje alatt és az azt követő korai rehabilitációs időszakban befolyásolta, munkavégző képességét a sérülésével összefüggő maradványállapota nem befolyásolja. A felperesnél a balesettel összefüggésben pszichés eredetű egészségkárosodás nem bizonyítható, felperes az életét pszichiátriai szempontból a lehetőségeinek megfelelően viszi, szociális és egyéb kapcsolatait nem hanyagolja el, dolgozik, aktív.

Kereset

[10] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy nem biztosította a biztonságos munkavégzés feltételeit - a balesete helyszínéül szolgáló szobában nem volt jelzőfény és a szoba padozata nem volt csúszásmentes, a szoba villanykapcsolója nem a szobán kívül került elhelyezésre, az alperes a biztonságos munkavégzéshez szükséges

azon információt nem biztosította részére, hogy K.T.A. ellátott részére inkontinencia terméket kell biztosítani, az alperes nem részesítette munkavédelmi oktatásban, az alperes nem biztosított részére védőcipőt - és ezzel összefüggésben 2021. július 15. napján balesetet szenvedett, megsértette a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát továbbá 5.000.000,-forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni alperest perköltségigény érvényesítése mellett.

[11] Hivatkozása szerint a baleset után több mint fél évvel sem gyógyult meg teljesen, a baleset óta nem képes jobb kezének teljes használatára. A baleset óta mindennapos fájdalommal küzd, a mindennapi teendői ellátásában a mai napig családja és barátai segítik. A hónapok óta tartó ellátás, a folyamatos fájdalom és a másra utaltság lelkileg is megviseli. A legalapvetőbb feladatokat (porszívózás, bevásárlás) sem tudja ellátni. Domináns jobb kezét gyakorlatilag nem tudja használni, csuklótörése nem mutat gyógyuló tendenciát, a jövőben akár további korrekciós műtét is várható. Nehéz tárgyat emelni, szorítani nem tud, de még ökölbe sem tudja szorítani a kezét fájdalom nélkül. Szabadidős tevékenységet egyáltalán nem tud végezni, hobbjai – kertjének ápolása – végzésének lehetőségét teljesen elveszítette. Jövőképe torzult, balesete óta lakóhelyéről már csak szükség esetén mozdul ki. Balesete miatt fizikai munkát egyáltalán nem, a kéz finom mozgását igénylő irodai munkát sem képes jelenleg végezni. Alperes a biztonságos munkavégzés feltételeit nem biztosította. Az alperes egy papucsot biztosított részére, amely nem védőeszköz. Alperes a munkavégzéshez szükséges elméleti és gyakorlati tudást sem biztosította, ugyanis nem közölte felperessel, hogy K.T.A. esetében van szakorvosi javaslat nadrágpelenka viselésére vonatkozóan, ráadásul tényyszerűen nem részesült munkavédelmi oktatásban sem. Alperes terhére róható (12. sorszámú jkv. hetedik oldal utolsó bekezdés, nyolcadik oldal első bekezdés), hogy a villanykapcsoló a szobában került elhelyezésre, a csúszásmentes padlózatot sem biztosította a munkahelyen. Amennyiben a szobában jelzőfény lett volna, úgy a vizelettócsa észlelhető lett volna a villanykapcsoló felgyújtása nélkül és így a baleset elkerülhető lett volna.

Ellenkérelem

[12] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását másodlagosan a sérelemdíj nagymértékű mérséklését kérte.

[13] Hivatkozása szerint a felperes által csatolt egészségügyi dokumentáció nem igazolja a felperes elhúzódó gyógyulását, ugyanis azok tanúsága szerint a felperes csuklója megfelelően gyógyult, a felperes csuklójának állapota, csuklófeszítése is rendben van. A biztonságos munkavégzés feltételeit biztosította, védőcipőt biztosított felperes részére, a padlózat sérülésmentes volt és a felperes részére az elméleti és a gyakorlati tudást megadta, munkavédelmi oktatásban felperes (is) tényyszerűen részesült. Felperes a munkaköri leírásban rögzített kötelezettségét elmulasztotta, amikor K.T. részére nem biztosított inkontinencia terméket. Amennyiben inkontinencia terméket biztosított volna az ellátott részére, abban az esetben a felperes balesete sem következett volna be. Felperes felróható magatartásaként értékelendő, hogy a gondozott személy szobájában nem kapcsolta fel a villanyt, ezért a baleset a felperes vigyázatlanságára vezethető vissza. Felperes fenti magatartásai elsődlegesen az alperes mentesülését (Mt. 166. § (2) bekezdés b) pont) eredményezik - mentesülés hiányában, azaz másodlagosan - felperesi vétkes közrehatás (Mt. 167. § (2) bekezdés I. fordulója) megállapítását indokolják. A felperes által követelt összegű sérelemdíj még abban az esetben is eltúlzott, amennyiben a felperes sérelemdíjra igényt tarthatna, a józanság és a

mértéktartás eredményeként legfeljebb százezer forint mértékű sérelemdíj megfizetése válhatna szükségessé.

Az elsőfokú bíróság határozata

[14] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes azzal, hogy a biztonságos munkavégzés körülményeit nem biztosította – a felperes balesetének helyszínénél szolgáló szobában nem használt jelzőfényt és nem biztosította a csúszásmentes padozatot, valamint nem biztosította a felperes részére a munkavégzéséhez szükséges azon információt, hogy K.T.A. ellátott részére inkontinencia-terméket kell biztosítani – mellyel összefüggésben a felperes 2021. július 15. napján munkavégzés közben balesetet szenvedett, megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére sérelemdíj jogcímén 900.000,- forintot. Fentieket meghaladóan a felperes keresetét elutasítja. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 151.000,- forint perköltséget.

[15] Határozata indokolásában hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 166. § (1) bekezdésére, a 167. § (2) bekezdésének első fordulatára, valamint az Mt. 9. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) releváns rendelkezéseire.

[16] Az elsőfokú bíróság elsődlegesen abban foglalt állást, hogy a felperest a munkavégzés során bekövetkezett balesettel összefüggésben az igazságügyi orvosszakértő szakvéleményében foglaltak szerint – figyelemmel a sérülés jellegére és a baleseti eredetű egészségkárosodás mértékére – sérült a felperes testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi joga.

[17] Az elsőfokú bíróság ezt követően vizsgálta az alperes felelősség alóli mentesülését. Az alperes védekezésével szemben a bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem tudott arról, hogy K.T.A. ellátott részére inkontinencia terméket kell biztosítani. Ezt a tényt, továbbá azt, hogy az ellátott részére ilyen terméket nem kellett biztosítani, a meghallgatott tanú2 és tanú8 tanúk vallomásaikban is megerősítették. Ezt támasztotta alá K.T.A. ellátott gondozási lapja, illetve gyógyszerelosztó lapja is, amelyeken nem szerepelt a nadrágpelenka viselése. Bár a szakorvosi javaslat szerint az ellátott részére indokolt inkontinencia termék biztosítása, erről a dokumentumról a felperes nem tudhatott, amely nem értékelhető a terhére, ennél fogva sem a kizárólagos károsulti elháríthatatlan magatartás, sem a vétkes közrehatás nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság az alperes ezen okból történő mentesülésre, illetve felperesi vétkes közrehatásra történő hivatkozását nem fogadta el. Azonos következtetésre jutott a felperes balesetet megelőző magatartása tekintetében, amikor a szobába lépve éppen fel kívánta kapcsolni a villanyt.

[18] A mentesülés hiányában az elsőfokú bíróság a felperes által érvényesített sérelemdíj mértékét akként vizsgálta, hogy az arányban áll-e az őt ért személyiségi jogsérelemmel. Ebben a körben értékelte a felperes csekély mértékű baleseti eredetű egészségkárosodását (4%), továbbá azt a tényt, hogy a baleset eredményeként a felperes a 3 hónapos tényleges gyógytartam időszakában a közepesen nehéz és nehéz ház körüli, illetve háztartási munkák vonatkozásában szorult segítő igénybevételére, továbbá részben volt akadályoztatva mindennapi tevékenységei elvégzésében, a nehezebb dolgok megfogásában és felemelésében, valamint a járművezetésben és munkavégzési képességében. Értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a fenti korlátozottság, akadályozottság a tényleges gyógytartam időszakát követően

már nem állt fenn, és a tényleges gyógytartamot követő időszakban a felperes baleseti eredetű sérülése már sem a járművezetői képességét, sem a munkavégzési képességét nem befolyásolta. Figyelembe vette az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes állapota végleges, abban érdemi változás nem várható. Végezetül értékelte azt is, hogy a perbeli balesettel összefüggésben pszichés eredetű egészségkárosodás a felperesnél az igazságügyi pszichiáter és orvosszakértő egyesített szakvéleménye alapján nem bizonyítható.

[19] A sérelemdíj összegszerű meghatározásánál az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt, hogy a perbeli balesettel okozati összefüggésbe hozható több munkáltatói mulasztás volt megállapítható. A munkabiztonsági szakértő szakvéleménye alapján a baleset helyszínéül szolgáló 6-os számú szoba padozata nem felelt meg a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (Mvt.) 36. § (1) bekezdésében foglalt előírásoknak, ugyanis a PVC padló nedvesen nem csúszásmentes, a baleset helyszínéül szolgáló szobában az Mvt. 54. § (9) bekezdése alapján indokolt lett volna jelzőfény használata, mert ennek alkalmazása esetén a szobába belépő felperes láthatta volna az ajtó előtti vizeletet és nem lépett volna bele. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként pedig az is megállapítható volt, hogy az alperes nem biztosította a felperes részére a munkavégzéshez szükséges azon információt, hogy K.T.A. ellátott részére inkontinencia terméket kell biztosítani. Amennyiben ezen információ birtokában lett volna felperes, úgy az érintett ellátott részére a szükséges inkontinencia terméket biztosíthatta volna, és ebben az esetben a vizelet nem került volna a szoba padozatára.

[20] Fenti körülményeket egyenként és összességében értékelve az elsőfokú bíróság – a jelenkori ár-érték viszonyok figyelembevételével mellett – a rendelkező részben meghatározott mértékű sérelemdíj megfizetésére kötelezte alperest, ezt meghaladóan az e jogcímen előterjesztett kereseti kérelmet elutasította. Tény, hogy a balesettel okozati összefüggésbe hozható több munkáltatói mulasztás megállapítható volt, azonban a csekély mértékű baleseti eredetű egészségkárosodásra tekintettel magasabb összegű sérelemdíj felperes részére történő megítélésére a bíróság nem látott lehetőséget.

[21] Az Mt. 9. § alapján alkalmazandó Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg a bíróság, hogy az alperes azzal, hogy a biztonságos munkavégzés körülményeit nem biztosította – a felperes balesetének helyszínéül szolgáló szobában nem használt jelzőfényt és nem biztosította a csúszásmentes padozatot, valamint nem biztosította felperes részére a munkavégzéshez szükséges azon információt, hogy K.T.A. ellátott részére inkontinencia terméket kell biztosítani – mellyel összefüggésben a felperes 2021. július 15. napján munkavégzés közben balesetet szenvedett, megsértette a felperes testi épséghez/egészséghez fűződő jogát.

[22] A felperes a biztonságos munkavégzés körülményei biztosításának hiánya kapcsán alaptalanul hivatkozott arra, hogy nem kapott munkavédelmi oktatást és arra is, hogy a 6-os számú szobán kívül kellett volna elhelyezni a villanykapcsolót. Cs.A. tanú vallomása és a 2021. április 9. napján kelt munkavédelmi oktatási napló alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható volt, hogy a felperes – állításával ellentétben – munkavédelmi oktatásban (is) részesült. A munkabiztonsági szakértő szakvéleménye alapján pedig rögzíthető, hogy a baleset helyszínéül szolgáló szoba villanykapcsolójának szobán belüli elhelyezése nem kifogásolható, mert szobán kívüli elhelyezésével a szoba lakói kerültek volna előnytelen, hátrányos helyzetbe. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra is, hogy nem kapott védőcipőt, a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként ugyanis megállapítható volt, hogy az alperes egyéni védőeszköznek minősülő lábbelit biztosított a felperes részére.

[23] A per tárgyának értéke a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 512. § (2) bekezdés I. fordulata alapján 5.000.000,- forint. A pertárgy értéke és az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében szereplő 900.000,- forint marasztalási összeg

egybevetése alapján a felperes 18%-ban lett pernyertes és ekként 82%-ban lett pervesztes, ezért a felperes köteles az alperes részére perköltség megfizetésére. A peres felek által felszámított perköltség a pertárgy értéke, a bizonyítási eljárás terjedelme, a megtartott tárgyalások száma és időigényessége, a felek jogi képviselői által szerkesztett beadványok száma és terjedelme alapján nem volt eltúlzott. A 100%-os felperesi pernyertességhez 300.000,- forint perköltség tartozna, ennek 18%-a 54.000,- forint. A 100%-os alperesi pernyertességhez 250.000,- forint tartozna, ennek 82%-a 205.000,- forint, következésképp a felperes az alperes részére a rendelkező részben meghatározott összegű perköltség megfizetésére köteles (205.000,- forint - 54.000,- forint).

[24] Az elsőfokú bíróság az alperes munkabiztonsági szakértő szakvéleményének kiegészítésére irányuló indítványát azért utasította el, mert a munkabiztonsági szakértő szakvéleménye aggálytalan, a kirendelt igazságügyi munkabiztonsági szakértő a feltett kérdésekre egyértelmű, kellő mélységű és megfelelően megalapozott válaszokat adott, következésképp a szakvélemény kiegészítése nem volt indokolt. Sz.K. ismételt tanúkénti meghallgatására vonatkozó – utólagos bizonyítás keretében előterjesztett – alperesi bizonyítási indítványt a bíróság azért utasította el, mert az utólagos bizonyítás alperes által felhívott Pp. 220. § (1) bekezdés b) pontjában rögzített eljárásjogi feltételei nem álltak fenn.

[25] Az alperes alaptalanul kérte tanú4 tanú vallomásának a bizonyítékok köréből történő kirekesztését arra hivatkozással, hogy a tanú a meghallgatása előtt a tárgyaláson jelen volt. Tény, hogy tanú4-et a bíróság tanúként a 2022. szeptember 7. napján megtartott tárgyalásán hallgatta meg és tény az is, hogy tanú4 hallgatóságként a 2022. május 18. napján megtartott tárgyaláson jelen volt, azaz valóban sérült a Pp. 292. § (2) bekezdése I. fordulata, ez azonban nem olyan eljárási szabálysértés melynek eredményeként a tanú vallomását ne lehetne bizonyítékként figyelembe venni.

Fellebbezések

[26] Az ítélettel szemben az felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

[27] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását akként, hogy a felperes keresetét utasítsa el. Kérte továbbá a felperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását is. Az alperes a Pp. Pp. 369. § (1) bekezdés a)–c) pontjaira hivatkozással kérte eltérő tényállás, valamint az Mt. 166. § (2) bekezdése alapján elsődlegesen az alperes mentesülésének, míg másodlagosan az Mt. 167. § (2) bekezdése szerint a felperes vétkes közrehatásának megállapítását.

[28] Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság alaptalanul utasította el a munkabiztonsági szakértő szakvéleményének kiegészítésére irányuló alperesi indítványt. Ezzel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem biztosította részére a bizonyítás irányának olyan módon történő meghatározását, hogy a szakértő által nem tisztázott kérdéseket megválaszolja. Ebben a körben részletezte a munkabiztonsági szakértőnek az elsőfokú bíróság eljárása miatt fel nem tehető kérdéseket. Hivatkozott továbbá arra, hogy a munkabiztonsági szakértő szakvéleményének elkészítésekor nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az alperes pszichiátriai beteg gondozását látja el, így jelzőfény használata a tevékenységének jellegére figyelemmel nem lehetséges, továbbá azt a tényt, hogy az alperes a munkavállalók részére elemklámpát biztosított. Ez utóbbi körülményt az elsőfokú bíróság nem értékelte ítéletében. A csúszós felület tekintetében pedig a szakértő nem értékelte

megfelelően, hogy minden felület vizesedés esetén csúszóssá válhat, továbbá a felperes részére biztosított csúszásmentességet biztosító lábbelit.

[29] Az alperes kifogásolta továbbá Sz.K. ismételt tanúkénti meghallgatására tett indítványa elutasítását, hivatkozva arra, hogy a korábban meghallgatott tanú2 és tanú8 tanúk új körülményként értékelhető tényre hivatkoztak, amely szerint – az évek óta rendelkezésre álló szakorvosi megállapítás, valamint M.Cs. és törvényes képviselő1 nyilatkozatai ellenére – nem volt tudomásuk K.T. ellátott inkontinencia betegségéről. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság közrehatási kötelezettségét megszegve a tanúvallomások, illetve az orvosi dokumentációk ellentmondásait nem oldotta fel. A fentiekből pedig téves következtetést vont le, amikor tényállásában megállapította, hogy a felperes az ellátott inkontinencia betegségéről nem tudott. Az elsőfokú bíróság mindemellett alaptalanul a Pp. 292. § (2) bekezdésbe ütköző módon utasította el az alperes azon indítványát, amely tanú4 tanú vallomásának a bizonyítékok köréből történő kirekesztésére irányult, figyelemmel arra, hogy a meghallgatását megelőző korábbi tárgyaláson jelen volt.

[30] Az elsőfokú bíróság az alperes álláspontja szerint helytelen tényállást állapított meg, amelyből helytelen jogi következtetésre jutott. Ennek indoka, hogy a felperes a munkakörébe tartozó feladatai alapján tudnia kellett volna, hogy az ellátott inkontinens. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az alperesnek az egyéni védőfelszerelések juttatásának rendjét sem, amely szerint egyéni védőfelszerelést kell biztosítani az egyes kiegészítő munkakörökben dolgozó munkavállalók, így a felperes részére is. Ennek a kötelezettségnek az alperes a védőcipő a felperesnek történő átadásával eleget tett, az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben az alperes a csúszásmentességet biztosította. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a tényleges gyógytartam megállapítása körében nem értékelte azt a tény, hogy a felperes elmulasztotta a gyógytorna kezeléssorozaton való részvételt, amely alapján levezethető a felperesi vétkes közrehatás.

[31] A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte elsődlegesen akként, hogy kötelezze az alperest 5.000.000 Ft sérelemdíj megfizetésére. Másodlagosan kérte a perköltség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatását azzal, hogy a felperest teljes egészében pernyertesnek tekintve határozzon a perköltség viseléséről. Kérte továbbá az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását.

[32] Fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a sérelemdíj mértékét, amikor teljes mértékben figyelmen kívül hagyta az ítélethozatalkori ár-értékviszonyokat nem megfelelően értékelve a sérelemdíj kompenzációs – másodlagosan magánjogi büntetési – funkcióját, kiüresítve ezzel a jogintézmény társadalmi célját. Rámutatott arra, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározása körében értékelni kell a felek közötti alá-fölérendeltségi viszonyt, a munkáltató alapvető kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj valamennyi funkcióját érvényre kellett volna juttatnia. Hivatkozott arra is, hogy nem alkalmazta a Pp. 83. § (3) bekezdésében rögzített rendelkezést, holott ennek hivatalból van helye. Ennek alkalmazásával elkerülhető, hogy sérelemdíj összegét csökkentse az alperesnek fizetendő perköltség és saját jogi képviselőjének teljesítendő munkadíj.

[33] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete – a sérelemdíj összezszerűségének mérlegelése körében – a felperes sérüléseit és azok következményeit lealacsonyította, amikor csekély mértékű egészségkárosodást állapított meg. Ezzel szemben a felperes sérülése nem csekély, a baleset következményei komoly elnehezülést jelent a számára a mai napig.

[34] A fentiekben túlmenően sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes nehéz érzelmi állapotát, depresszióját a bizonyítékok köréből kirekesztette, hivatkozva arra, hogy az nem

egyezik a szakvéleményben foglaltakkal. Ezzel szemben a felperes álláspontja szerint a laikus tanúk tényelődásai alapján is okszerű következtetés vonható le a felperes negatív mentális állapotára. Ennek figyelmen kívül hagyásával a fenti körülményeket a sérelemdíj mértékének meghatározása körében nem, hanem a bizonyítási eljárással ellentétesen a felperes terhére értékelte. Ebben a körben hivatkozott a Kúria releváns ítéletére, amely szerint a korábbi ítéletekben szereplő sérelemdíjak az ár-érték viszonyok megváltozása miatt nem lehetnek irányadók. Ennek megfelelően a felperes által érvényesíteni kívánt sérelemdíj összege nem tekinthető túlzottnak, amelyet alátámaszt a sérülés mai napig tapasztalható következményei.

Fellebbezési ellenkérelmek

[35] A felperes az alperesi fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében előadta, hogy az elsőfokú bíróság megfelelően járt el, amikor az alperesnek a munkabiztonsági szakértő megalapozott szakvéleményének kiegészítésére irányuló alaptalan indítványának nem adott helyt. Ennek indoka, hogy az alperes kiegészítő kérdései nem befolyásolhatták az elsőfokú bíróság érdemi döntését. Ebben a körben a felperes fellebbezési ellenkérelmében tételesen cáfolta a kérdések relevanciáját, és ügy érdemi elbírálására történő hatását.

[36] A felperes Sz.K. tanú ismételt meghallgatására irányuló bizonyítási indítvány elutasításával összefüggésben előadta, hogy arra 2022. december 5. napján megtartott tárgyaláson került sor. Ennek során az alperes nem tett fel kérdést a tanúhoz, ezért megalapozatlan azon állítása, amely szerint nem volt lehetősége kérdéseket feltenni K.T. ellátott inkontinencia betegségével kapcsolatba, ezért utólagos bizonyításnak a Pp. 220. (1) bekezdés b) pontjában foglalt feltétel hiányában nem volt helye. Ebből eredően megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a fentiek okán jogszerűen járt el.

[37] Alperes alaptalanul kifogásolta, hogy tanú4 tanú a tanúvallomását megelőzően is jelen volt a bírósági tárgyalásokon, ugyanis a tanú a felperes gyermeke, akivel egy háztartásban él. A tanú kizárólag a felperesnek a balesetet követő személyi körülményeire nyilatkozott, amelyekre csak a tanúnak volt rálátása. Bár a Pp. 292. § (2) bekezdésébe ütközött a tanú vallomásának értékelése, azonban ez nem tekinthető olyan jogszabálysértésnek, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

[38] Azon körülmények vonatkozásában, amelyet az alperes szerint az elsőfokú bíróság nem vagy nem megfelelően értékelt, a felperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy azokat az elsőfokú bíróság alaposan és körültekintően értékelte, helyes tényállást állapított meg, és azokból a jogszabályoknak megfelelő jogi következtetést vont le.

[39] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében hangsúlyozta, hogy a felperes a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontjára való hivatkozással anélkül kérelmezte a másodfokú bíróság felülbírálatát, hogy megjelölte volna azt az anyagi jogszabályt vagy annak az elsőfokú bíróságtól eltérő értelmezését, amelynek alkalmazását kérte a másodfokú bíróságtól. Ebből eredően a felperes fellebbezése szubjektív véleményt tartalmaz, amely az alperes álláspontja szerint a felülbírálatra alkalmatlan.

[40] Előadta továbbá, hogy a felperes tévesen hivatkozott a Kúria eseti döntésére, ugyanis a sérelemdíj mértékét nem lehet általánosan megállapítani, azt az egyéni körülményeket vizsgálva esetről esetre kell értékelni. Az alperes hangsúlyozta, hogy az orvosszakértői szakvélemény alapján a felperes mentális betegsége nem bizonyított, bár hivatkozott ennek alapját képezhető családi körülményeire. A Pp. 83. § (3) bekezdése tekintetében az alperes előadta, hogy a felperes által követelt összeg eltúlzott, továbbá arra, hogy a Pp. 83. § (3)

bekezdése kizárólag mérlegelési lehetőséget biztosít, ezért a felperes érvelése nem megalapozott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[41] A fellebbezések – az alábbiak szerint – nem megalapozottak.

[42] A másodfokú bíróság a fellebbezések elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság határozata érdemben helyes, ezért azt a Pp. 383. § (2) bekezdés szerint helybenhagyta.

[43] A nevesített személyiségi jogok körébe tartozó élet, testi épség és egészség megsértése esetén a sérelemdíj –, illetve a személyiségi jogsértés objektív szankciói – jogalapjának értékelése körében vizsgálandó a munkaviszonnyal összefüggés, a jogellenesség, a munkáltató részéről tanúsított magatartás vagy mulasztás és a sérelem közötti okozati összefüggés, valamint a nem vagyoni sérelem fennállása, továbbá az a negatív feltétel, amely a mentesülési lehetőség hiányát jelenti. A sérelemdíj mértékének meghatározása során pedig értékelni kell a jogsértés súlyát, annak ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét, illetve a jogsértésnek a sérelmet szenvedett félre és környezetére gyakorolt hatását.

[44] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes balesete a munkaviszonnyal összefüggésben került sor, hiszen az a felperes munkakörébe tartozó feladatának ellátása során a munkavégzés helyén, a beosztás szerinti munkaidejében következett be.

[45] Figyelemmel arra, hogy minden sérelmet okozó magatartás jogellenes, az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte az alperes mulasztásában megvalósuló jogellenességet, amikor munkavédelmi, illetve az ellátott inkontinenciájával összefüggő tájékoztatási kötelezettségét elmulasztotta. Az alperesnek munkáltatóként a munkaszervezés, a munkavédelmi kötelezettségeinek teljesítése, valamint irányítási és ellenőrzési jogkörének gyakorlása során tartózkodnia kell a személyiségi jogok megsértésétől, vagyis a munkavégzést olyan módon kell megszervezni, amely az egészséget és biztonságot nem veszélyeztető munkafeltételek biztosításával minimálisra csökkenti, illetve kizárja a személyiségi jogok sérelmének, kiváltképp a testi épség és egészség sérelmének kockázatát.

[46] A fentiekből eredően a sérelemdíj megalapozottsága körében helyes következtetést vont le az elsőfokú bíróság az okozati összefüggés fennállása tekintetében, amikor megállapította az alperes – munkavédelmi és tájékoztatási kötelezettségének – mulasztása és a baleset mint sérelem közötti oksági kapcsolatot. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható volt, hogy a felperes balesete azért következett be, mert az alperes nem adott megfelelő tájékoztatást a felperesnek az ellátott inkontinencia betegségéről, az inkontinencia termék ellátott részére történő biztosításának szükségességéről, továbbá azért, mert munkavédelmi kötelezettsége körében nem biztosította csúszásmentes padozat és jelzőfény biztosítását.

[47] A nem vagyoni sérelem vonatkozásában az elsőfokú bíróság jogszerűen és okszerűen értékelte a felperes testi és lelki állapotában bekövetkező negatív változásokat, valamint társadalmi vagy természeti környezetének hátrányos megváltozását. Nevezetesen a felperesnek a balesettel összefüggő egészségkárosodását, a felépüléshez vezető gyógytartamot, illetve a felperes akadályozottságát a közepesen nehéz és nehéz ház körüli,

valamint a háztartási munkák vonatkozásában, amelyek elvégzéséhez segítő igénybevételére szorult. Ezeken kívül figyelembe vette a felperes részbeni akadályozottságát a mindennapi tevékenységei elvégzésében, a nehezebb dolgok megfogásában és felemelésében, valamint a járművezetésben és munkavégzési képességében.

[48] A mentesülési lehetőségek egyike sem állt fenn az alperes vonatkozásában, ezért az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg a személyiségi jogsértést, és alkalmazta annak objektív szankcióját, valamint helytállóan kötelezte az alperest a sérelemdíj megfizetésére. Az Mt. 166. § (2) bekezdés b) pontja rögzíti, hogy a munkáltató az objektív felelőssége alól csak abban az esetben mentesülhet, ha bizonyítja, hogy a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta. Ez a mentesülési eset azért nem állhat fenn, mert a sérelem bekövetkezéséhez nem a felperes kizárólagos magatartása vezetett, hanem az alperes munkavédelmi és tájékoztatási kötelezettségének megsértése. Ezen túlmenően pedig az alperestől – tevékenységének jellegére és a munkáltatónak a munkavállalója egészségi állapotában bekövetkezett károkért fennálló felelőssége egyes kérdéseiről szóló 1/2018. (VI. 25.) KMK véleményben foglaltakra figyelemmel – elvárható volt a technika átlagos eredményei felhasználásával és az átlagosnak minősülő erőfeszítés alapulvételével a felperes balesetének elkerülése a megfelelő padozat, jelzőfény biztosításával, továbbá az ellátott részére biztosított inkontinencia termék szükségességéről való tájékoztatással. Éppen ezért az alperes fellebbezése a mentesülési lehetőség alkalmazása körében nem megalapozott.

[49] A mentesülési lehetőség hiányában merülhet fel a kármegosztás kérdése, amely szintén nem alkalmazható, mert az elsőfokú bíróság okszerűen mutatott rá arra, hogy a felperest vétkes közrehatás nem terheli. Ezt támasztja alá, hogy a felperes részére nem biztosították azt az információt, hogy az ellátott részére inkontinencia terméket kell biztosítani. Az alperes alaptalanul hivatkozik a gyógytorna elmulasztására, mert a felperes – a tárgyaláson tett jognyilatkozata, valamint az igazságügyi orvosszakértői vizsgálat során tett előadása alapján – előbb 8 alkalommal település²ban, majd a későbbiekben település³on teljesítette a további gyógytornát.

[50] A sérelemdíj mértékének megállapítása körében az alábbi szempontok vizsgálandók: a jogsértés súlya, annak ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, illetve a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása.

[51] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározása során a jogsértés súlyát vizsgálva megfelelően értékelte a felek között fennálló munkajogviszonyt, az azzal összefüggésben bekövetkezett –, illetve az alperesi mulasztásokra visszavezethető – baleset és az abból eredő sérülés jellegét. Ezen belül a csekély mértékű egészségkárosodást, az ezzel járó fájdalmat, a felperes állapotának véglegességét, a teljes gyógyulás reális esélyét, a kórházi és gyógytorna kezeléseket, továbbá a lábadozás időtartamát.

[52] Az elsőfokú bíróság a vizsgált esetben nem értékelhette a sérelemdíj összegének megállapítása során a jogsértés ismétlődő jellegét, mivel a jogsértés jellegéből adódóan az elszenvedett egészségsérelem egy egyszeri jogsértő magatartás eredményeként valósult meg.

[53] A jogsértésnek a sérelmet szenvedett félre és környezetére gyakorolt hatása tekintetében jogszerűen és okszerűen vizsgálta az elsőfokú bíróság a felperes közvetlen környezetét. Jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy a gyógyulását követően az egészségsérelem ellenére korábbi munkakörének, foglalkozásának megfelelő munkát képes ellátni, a munkavégzésre alkalmas állapotban van, azt a sérülésével összefüggő maradványállapota nem befolyásolja. Életkörülményei nem változtak meg lényegesen. A felperes a baleseti eredetű sérüléssel összefüggésben közepesen nehéz és nehéz háztartási, valamint ház körüli munkák, illetve mindennapi tevékenységei vonatkozásában – csupán – 3 hónap időtartamban volt korlátozva. Ezen időszakot meghaladóan az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le, amikor megállapította, hogy a felperest a baleseti eredetű

egészségkárosodása az általa végzett háztartási és ház körüli munkákban, a mindennapi tevékenységekben nem akadályozza, korlátozza. Szintén okszerű következtetésre jutott, amikor az igazságügyi orvosszakértők által készített szakvélemény alapján megállapította – és a sérelemdíj összegének körében figyelmen kívül hagyta – a felperes pszichikai egészségkárosodásának hiányát. Ezt támasztotta alá, hogy a felperes az életét pszichiátriai szempontból a lehetőségeinek megfelelően viszi, szociális és egyéb kapcsolatait nem hanyagolja el, dolgozik.

[54] Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a fentieken kívül az ítélet meghozatalának időpontjában fennálló ár- és értékviszonyokat, továbbá a sérelemdíj kettős funkcióját: a kompenzációt és a „magánjogi büntetést”. A sérelemdíj összegének növelésére a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget a csekély mértékű egészségkárosodás, a viszonylag rövid gyógytartam, valamint a munkavégzési képesség fennmaradása, illetve az életkörülmények változatlansága miatt. Ezzel szemben nem volt lehetőség arra sem, hogy a másodfokú bíróság az alperes munkavédelmi kötelezettségének részbeni teljesítését, nevezetesen a felperes részére védelmi cipő és munkavédelmi oktatás biztosítását olyan módon értékelje, amely a sérelemdíj elsőfokú bíróság által megállapított összegének csökkentését megalapozná.

[55] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon eljárási cselekményével, amikor az alperes a munkabiztonsági szakértő szakvéleményének kiegészítésére irányuló indítványát elutasította, mert a kirendelt szakértő aggálytalan és megalapozott szakvéleményében megfelelően kitért az alperes tevékenységének jellegére, a szükséges de nem elégséges védelmet nyújtó védelmi cipő biztosítására, valamint az alperest terhelő munkavédelmi kötelezettségek – megfelelő csúszásmentes padozat és jelzőfény kialakításának – elmulasztására.

[56] Az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el akkor is, amikor az alperes Sz.K. tanú ismételt meghallgatására irányuló – utólagos bizonyítási – indítványát elutasította a Pp. 220. § (1) bekezdés b) pontban rögzített eljárásjogi feltételek hiánya miatt.

[57] A másodfokú bíróság megítélése szerint azonban az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabálysértést valósított meg azzal, hogy tanú4 tanú vallomását a bizonyítékok köréből nem rekesztette ki, hanem azt figyelembe vette, annak ellenére, hogy a tanú hallgatóságként jelen volt a 2022. május 18. napján megtartott tárgyaláson, még a 2022. szeptember 7. napján foganatosított tanúkénti meghallgatását megelőzően. Az elsőfokú bíróság azzal, hogy nem utasította el tanú4 tanú meghallgatására irányuló indítványt, a Pp. 292. § (2) bekezdésének I. fordulataiba ütköző eljárási szabálysértést követett el. Ennek megfelelően a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy ez az eljárási cselekmény olyan szabálysértést valósított-e meg, amely az ügy érdemére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű. Ennek kapcsán figyelembe vette, hogy a felperessel egy háztartásban élő tanú meghallgatása a felperesnek a balesettel összefüggésben kialakult egészségkárosodás következményeire, életvitelére irányult, ennél fogva nem merült fel olyan indok, amely az ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezést megalapozná. Az a körülmény, hogy a tanúként kihallgatni kért személy a tárgyaláson előzetes jelen volt, nem zárja ki a kihallgatását, ezt a ténytet a vallomás bizonyítékként való értékelésnél lehet figyelembe venni [BH1981. 165.].

[58] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a Pp. 83. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazására. Ennek indoka, hogy a Pp. 83. § (2) bekezdése kimondja, hogy részleges pernyertesség esetén a fél az ellenfél perköltségét a pervesztessége arányában téríti meg. Ha a pernyertesség és a pervesztesség aránya közötti különbség, valamint a fél és az ellenfél javára meghatározott perköltségek összege közötti különbség nem jelentős, egyik fél sem köteles perköltség megtérítésére. A (3) bekezdés pedig rögzíti, hogy a (2) bekezdésben foglaltak alkalmazását mellőzni lehet, ha a

per kártérítés vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek összecszerű megítélése bírói mérlegeléstől függ, és a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítelt ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. Figyelemmel arra, hogy bár a per olyan követelésre, sérelemdíj megfizetésére irányult, amelynek összecszerű megítélése a bírói mérlegeléstől függ, a pernyertesség és pervesztesség közötti arány jelentős, amely arra vezethető vissza, hogy a felperes által igényelt sérelemdíj összege nem áll arányban a sérelemdíj mértékének megállapítása során értékelt szempontokkal, ezért az eltúlzottnak tekinthető. Ennek megfelelően a Pp. 83. § (3) bekezdésében szabályozott rendelkezés alkalmazására sincs lehetőség.

[59] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[60] A sikertelenül fellebbező felek a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján nem kötelesek az ellenérdekű fél perköltségének megfizetésére.

[61] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 95. § (1) bekezdése alapján az állam viseli. A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[62] A másodfokú bíróság az alperest terhelő fellebbezési illeték viseléséről nem rendelkezett, figyelemmel arra, hogy az alperes azt már korábban leróta.

[63] A másodfokú bíróság az ítéletet a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[64] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. §-a zárja ki.

Budapest, 2024. március 7.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró